GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Puigdemont o el fracàs del procés

Opinió | 23/09/2026 | 18:04

Van prometre la independència en divuit mesos i ara volen presentar el retorn de Puigdemont com una victòria: la república no va arribar i ningú no ha assumit el fracàs

El retorn de Puigdemont confirma el fracàs del procés. Allò que va dir solemnement davant el ple del Parlament aquell 10 d'octubre del 2017 va ser: «Com a president de la Generalitat, assumeixo, en presentar-los els resultats del referèndum davant de tots vostès i davant dels nostres conciutadans, el mandat del poble que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república».

Llavors es va afanyar a afegir: «Això és el que avui fem amb tota solemnitat, per responsabilitat i per respecte. I, amb la mateixa solemnitat, el Govern i jo mateix proposem que el Parlament suspengui els efectes de la declaració d'independència per tal que en les properes setmanes emprenguem un diàleg sense el qual no és possible arribar a una solució acordada».

Fins i tot va assegurar que «és conegut de tots vostès que, des de l'endemà mateix del referèndum, s'han posat en marxa diferents iniciatives de mediació, de diàleg i de negociació a nivell nacional, estatal i internacional. Algunes d'aquestes són públiques, d'altres encara no ho són, però ho seran. Totes són molt serioses i eren difícils d'imaginar tot just fa un temps».

Era mentida, és clar. No n'hi havia cap. Si n'hi hagués hagut alguna amb cara i ulls —la Fundació Carter o alguna ONG suïssa—, ens n'hauríem assabentat. L'únic, el lehendakari Urkullu. Però un no fa de mitjancer si dos no volen, i Mariano Rajoy ja va deixar clar durant el judici que no ho era. «No ha habido ningún mediador de nada», va declarar. «Yo atiendo a todo el mundo, lo escuché y le dije que no estaba dispuesto a negociar», va reiterar.

És comprensible: Rajoy, com a president del Govern, no hauria acceptat mai un intermediari per parlar amb el president del que tècnicament és una comunitat autònoma. Encara que sigui de la Generalitat de Catalunya.

El mateix Trump, quan es va reunir el 30 de juny del 2019 amb el líder nord-coreà Kim Jong-un a la zona desmilitaritzada entre les dues Corees, no va necessitar cap mediador. I estic segur que, si algú s'hagués ofert a fer-ho, li hauria fotut un mastegot. Si més no, verbal.

Després, l'any 2020, El Periódico va publicar els seus papers i va quedar clar què pensava Iñaki Urkullu del seu homòleg català: que li provocava una «confusió constant» i que els seus plantejaments eren «difícilment comprensibles» en el marc institucional.

En resum, ens van prometre la independència en divuit mesos el 20 de juliol del 2015, en un lloc tan emblemàtic com el Museu d'Història de Catalunya. Jo hi era cobrint l'acte. Era la posada de llarg de Junts pel Sí, la primera i única coalició electoral entre CDC i Esquerra. Els que ens havien de dur a la independència, en definitiva.

A la foto per a la història sortien, d'esquerra a dreta: Junqueras, la difunta Muriel Casals, Raül Romeva —que anava de cap de llista—, Carme Forcadell i Artur Mas.

Però hi era tothom: Carles Puigdemont, Josep Rull, Jordi Turull, Jordi Baiget, Santiago Vidal, Quim Forn, Sergi Sabrià, Sergi Sol, Quim Torra, Jordi Vilajoana, Ramon Tremosa, Lluís Corominas, Joan Rigol, Ferran Mascarell, Jordi Cuixart, Anna Simó, Andreu Mas-Colell, Ignasi Planas, Lluís Salvadó, Toni Castellà, Xavier Trias, Ester Capella, Meritxell Borràs, Oriol Amorós, Jordi Sànchez, Marta Rovira, Marc Sanglas, Eduard López, Francesc Sánchez i Josep Martí Blanch. Fins i tot alguns que venien del PSC, com Toni Comín, Marina Geli i Magda Casamitjana. Em deixo algun nom per pietat. En certa manera, ells també ens van enredar. La majoria han acabat cremats; d'altres fan la viu-viu —el «jo passava per allà», que és més vell que anar a peu—, i n'hi ha que encara viuen de la mamella pública.

El programa preveia un govern d'unitat, la declaració d'independència, eleccions constituents, l'elaboració de la Constitució i un referèndum constitucional. Tot, com deia, en un any i mig.

Jo en vaig sortir escèptic. L'Estat no faria res? El Govern es quedaria de braços plegats? Ni la Policia, ni la Guàrdia Civil, ni el CNI, ni els jutges ni els fiscals actuarien? En el benentès, a més, que l'Estat no és només el poder executiu o els cossos de seguretat. És també el BOE —i el control del DOGC via 155, si cal—, el Banc d'Espanya, les ambaixades i els alts funcionaris.

Per això, ara ho vendran com una victòria de l'independentisme, de la democràcia o fins i tot de Catalunya. Tanmateix, tot plegat ha estat un fracàs. Els catalans ens hauríem de preguntar per què sempre anem de derrota en derrota: 1472, 1640, 1714, 1934, 1939, 2017.

L'altre dia, en una entrevista al Sunday Times —no pas de pregunta i resposta—, Carles Puigdemont deia que vol tornar a Catalunya per «olorar el meu país». Imaginin el pla de treball tan intens que té previst. Sap que el seu moment ha passat. Si es presentés, Orriols li passaria per sobre. D'altra banda, va demanar un referèndum per a Ceuta i Melilla. A veure si cola. És allò de: si ells sí, nosaltres també. Magre consol. Aquest home fa anys que ha perdut el sentit de la realitat.

Autor: Xavier Rius

https://gironanoticies.com/noticia/304731-puigdemont-o-el-fracas-del-proces.htm